

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2026. április 26-án.

Római levél 5. rész 1. verse: „Mivel tehát megigazultunk hit által, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által.”

Kedves Testvéreim!

Áldás, Békesség! Hangzik fel sokszor református templomaink környékén, vagy éppen az utcán a köszönés. Amikor találkozunk egymással, akkor azt kívánjuk, hogy a másik ember életében békesség legyen, és nyugodjon rajta Isten áldása. Míg az áldásról egyértelműen tudjuk, hogy az Istentől jövő ajándék, a békességről sokszor gondoljuk úgy, hogy az valamilyen állapot, valami olyan helyzet, ami az embertől függ. Ezt támasztja alá az értelmező kéziszótár meghatározása is, amikor azt mondja a békességről, hogy az „békés állapot, nyugalom”. Nem mozgásban lévő, dinamikus helyzet a békesség, hanem egy helyben maradó, statikus élethelyzet a közfelfogás szerint.

A keresztyén felfogás szerint azonban lényegesen többről van szó, mint valamilyen állapotról. A békesség ugyanis nem más, mint az emberi élet külső feltételeinek megléte. Vagyis csak akkor beszélhetünk békességről, ha minden feltétel adott a rendes, kiegyensúlyozott élethez. Kicsit élesebben fogalmazva mondhatom azt is, hogy a békesség nélküli lét, nem igazi élet.

Mit ért a Szentírás békesség alatt? Azt, hogy az életben minden a helyére kerül. Az Istent Istenként tiszteljük, a bűnös embert pedig bűnősként látjuk. Pál apostol is erről beszél. Alaphelyzetben, Jézus Krisztus nélkül nem létezik a békesség. Nem lesz mindaddig rend, amíg nem teszünk mindent a megfelelő helyre. Mit értek ezalatt? Azt, hogy egyedül Jézus Krisztust, az Atyát, és a Szentlelket imádjuk. Sajnos magyar szóhasználatunkban az imádás nemcsak az Istennek jár ki. Lehet imádni a tévét, a rádiót, valamilyen ételt, vagy egy személyt, viselkedést. Ilyenkor szoktam azt mondani a konfirmandusoknak, hittanosoknak, hogy rendben van. Ha te imárod a gulyáslevest, akkor legközelebb ne egyél belőle, hanem borulj le előtte, hajlongjál, és fejezd ki mély imádatodat. Imádni egyedül Istent lehet. Amíg ez nem tiszta bennünk, addig nem beszélhetünk békességről, mert nem lesz meg az életnek minden külső feltétele.

De ugyanakkor az embervilágot is a helyére kell tenni. Megint csak szomorúan mondom, hogy református egyházunkon belül is egyre többen politikusoknak, politikai erőknél tulajdonítanak isteni lehetőségeket. Azt mondják, hogy az Isten kezd munkálkodni annak érdekében, hogy jó irányba kerüljünk, hiszen az a szín került most erőfölénybe, aki nekik szimpatikus. Kérdezem én. Meg tudja menteni akármelyik politikus, vagy politikai erő az országunkat? Elrontani el tudja, de megmenteni soha. Tegyük a helyére az embervilágot is, és mondjuk ki nyugodtan, hogy a politikus sem más, mint gyarló, bűnös ember. Minket megmenteni az Úr Jézus Krisztus hatalma fog.

Ez a két előfeltétele van annak, hogy egyáltalán békesség áramolhasson az életünkbe. Ha először a saját gondolkodásunkban tesszük helyre mindazt amit kell, vagyis az Isten hatalmas és erős lesz, az ember pedig gyarló és bűnös. Ha pedig beáramlik a békesség Istentől jövően az életünkbe, akkor minden a helyére fog kerülni. Helyére kerül a családjunk, a munkánk, az érzéseink és helyére kerül a hitünk is.

A békesség ugyanis rendet teremt. A családjunkban úgy, hogy a gyermekeink és unokáink, a családtagjaink nem istenként tűnnek fel előttünk, hanem ajándékként. Nagyon hálás vagyok az Úristennek, hogy gyermekekkel ajándékozott meg. Mindent megteszek, hogy a gyermekeim a szeretetemet érezzék és lássák. De nem válnak istenné az életemben. Sajnos nagyon sok családban a gyermek és az unoka nem más, mint a kisisten. Őrá nézve történik minden, őérte tesznek meg mindent, őérte dolgoznak, hajtának a szülők. Hol marad akkor Isten? Nem azért dolgozunk, hogy a munkánkkal is Isten dicsőségét szolgáljuk? Nem azért neveljük a gyermeket, mert Isten ránk bízta és felelősséggel tartozunk érte? A gyermek nem több és nem kevesebb, mint Istennek drága ajándéka. Ugyanígy a házastársunk is az, a szüleink is azok, mindenki fontos, de soha nem léphet senki az Isten helyére. Így látni csak az tudja a családot, akinek a szívében békesség van.

A békesség helyre teszi az érzéseinket, a magatartásunkat is. Nem robbanni fogunk, nem csendesén duzzogni, hanem derűsen élni, ha a békesség lesz mibennünk. Üzletekben szoktam tapasztalni a békesség nélküli hozzáállást. Szinte üvölt az eladóról, hogy a pokolba kívánja az embereket. Biztosan baja van az életével, magával, nincsen sok minden rendben, ezért a munkahelyén sincsen rendben az élete. A békesség rendbe teszi az érzéseinket is, és tudunk mindig derűsen élni a világban.

A békesség ugyanakkor nemcsak rendet tesz az életünkben, hanem közösséget is teremt. Többször olvastam kiírva olyan helyeken, ahol emberek találkoznak, így orvosi rendelőkben, irodákban, hogy két ember között a legrövidebb út a mosoly. Mosolyogni szívből jövően csak az tud, akinek békessége van. Nekem sincs

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2026. április 26-án.

mindig kedvem mosolyogni, mert éppen a rend hiányzik belőlem, de ha belül minden rendben van, akkor az kifelé is látszik, és másoknak is vonzó lesz. Vagyis emberek között is közösséget teremt a békesség.

Isten és ember között is a békesség az, ami a közösséget létrehozza. Jézus Krisztus keresztje a híd, amely átvezet az Isten és ember közötti világon. Krisztus megbékéltette a világot Istennel, vagyis megalkotta a lehetőségét annak, hogy közösségbe kerüljünk a mindenható és kegyelmes Istennel. A békesség közösséget teremt. Nagyon sok esetben tapasztalom azt embereknél, hogy Istennel sokáig nem foglalkoznak, fölöslegesen tartják a templomot, az imádságot, Istent, aztán amikor baj van, akkor mégiscsak Őhöz kiáltanak fel. Istenem, csak most segíts! Úgy kezelik Istent, mint egy cserejateköt. Megy az élet mérkőzése nélküle, és amikor a győzelem veszélybe kerül, akkor be akarják hívni, mint a tökéletes cserét, aki ha kell majd segít.

Azonban így nem működik az Isten és ember közötti kapcsolat. Csak úgy működik, ha az alap, a lényeg Isten. Aki akkor is a csapatban játssza velünk a mérkőzést, ha senki más nincsen ott. Labdarugó edzők szokták mondani, hogy a csapatépítés úgy kezdődik, hogy végy egy jó kapust. Az emberi életben is így alakul ki a békesség, a megbékéltetés által a tökéletes csapat. Először egy jó kapus kerül az életünkbe, aki gondviselésével tudja, hogy mikor mire van szükségünk. Ha valaki így tekint Istenre, annak valóban közössége lesz Ővele a Krisztus által.

A békesség elnyerése, megléte pedig nem más, mint az új életben való járás. Nem véletlenül sorolja fel Pál apostol a Lélek gyümölcsei között a békességet is. Akinek az életében jelen van a békesség, vagyis a rend, az egyensúly és a közösség, az már nem a régi énje szerint él, hanem az új énje szerint. Az új én pedig nem más, mint a mi Urunk Jézus Krisztus Lelke. Ahogyan Pál apostol mondja: „élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus”. Ha mienk a békesség, akkor az azt jelenti, hogy mi Krisztuséi vagyunk, és Krisztus is a miénk.

Hogyan lehetséges elnyerni a békességet? Hiszen Pál apostol olyan egyszerűen mondja ki, hogy békességünk van Istennel. De azt is elmondja előtte, hogy mivel tehát megigazultunk a hit által, ezért békességünk van Istennel a Jézus Krisztus által. Megigazultunk. Másképpen Isten megigazította az életünket. Olyan szép ez a kifejezés, hiszen magyarul tartalmazza mindazt, amit más nyelveken ez a szó elmondani nem tud. Megigazít az Isten, vagyis Jézus igazságát nekem adja, másrészt pedig megigazít, vagyis ami ferde volt, vagy rosszul állt az életemben, azt megigazítja.

A kettő pedig egyáltalán nem mond ellent egymásnak. Hiszen ahogyan a Heidelbergi Káté válaszolja a kérdésre, hogy mimódon igazulsz meg az Isten előtt, akkor ezt a választ adja: „Egyedül a Jézus Krisztusba vetett hit által oly módon, hogy bár lelkiismeretem vádol, hogy Istennek minden parancsolata ellen súlyosan vétkeztem és soha azoknak egyikét sem tartottam meg, sőt még mindig hajlandó vagyok minden gonoszra, Isten mégis, minden érdemem nélkül, ingyen kegyelméből, nekem ajándékozza és tulajdonítja Krisztusnak tökéletes elégtételét, igazságát és szentségét, mintha soha semmi bűnöm nem lett volna, sőt mintha mindenben olyan engedelmes lettem volna, amilyen engedelmes volt érettem Krisztus.” Vagyis megkapom Jézus igazságát, igazzá válok, és Isten a nem helyes dolgokat megigazítja az életemben.

Annak idején, amikor középiskolás koromban egy butikban dolgoztam nyaranként a Balaton partján, akkor eleinte napszemüvegek is árultunk, és éppen akkor volt nagy divat a különböző színű napszemüveg. Rózsaszín, sárga, világoskék, halványzöld, és így tovább. Mi azzal mulattuk az időt délutánonként, hogy felvettük ezeket a szemüvegeket és azt néztük, miként változik meg a színe a tárgyaknak. Minden más volt szabad szemmel nézve, mint egyébként.

Így van a megigazítás is. Isten Jézuson keresztül nézi az életünket, ha hiszünk Őbenne. Akkor pedig nem azt látja, hogy mennyi rosszat teszünk, hogy milyen hibánk van, hanem ez a Jézus szemüveg kiigazítja az életünk hibáit, és olyanná leszünk Isten szemében, mint amilyen Krisztus volt. Vagyis az olyan ember válhat igazzá Isten előtt, aki beáll Krisztus háta mögé, és igyekszik mindent úgy tenni, ahogyan Ő parancsolta. Aki tudja, érzi, hogy Isten hatalmas, mégis kegyelmes, de tudja, hogy Ő maga bűnös, és ez az embervilág is bűnös, az nem tehet mást. Beáll Krisztus háta mögé, hogy megigazuljon, és hogy ezáltal békessége legyen.

Legyünk hát mi is részesei ennek a csodás körforgásnak. Álljunk be Krisztus háta mögé, kövessük Őt minden napon, hogy életünk Isten előtt igazzá váljon, abban a Mindenható hatalmával mindent megigazítson, hogy helyrekerüljenek a gondolataink, érzéseink, hogy helyreálljanak kapcsolataink az Isten békességében. Ezért kérjük mi is Isten Szentlelkét: „Jövel mihozzánk is, részeltess ajándékidban, Lakozzál mibennünk, mint élő templomaidban! Adj hitet, adj jó reménységet, Adj szentid között egyességet, Békességet és idvességet.”

Amen!